

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/71/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7716213144
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7716213144.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Oľgy Mičietovej v spore žalobkyne Y. E. Y.C., W. XX.XX.XXXX, F. U. V., M. X, zastúpenej JUDr. Tomášom Polákom, advokátom so sídlom v Košiciach, Poštová 14, proti žalovanej K. Y., W. X.X.XXXX, F. U. Y., E..L.. T. XXXX/X, o zaplatenie 35.275,91 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Michalovce č. k. 16C/234/2016-249 zo dňa 10.7.2020

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalobkyni proti žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.Okresný súd Michalovce (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom uvedeným v záhlaví uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 35.275,91 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 35.275,91 € od 9.8.2015 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a žalobkyni priznal nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov konania.

2. Súd prvej inštancie rozhodol opätovne o nároku žalobkyne po tom, čo jeho v poradí prvý rozsudok č. k. 16C/234/2016-138 zo dňa 28.9.2018 bol zrušený uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/104/2019 zo dňa 31.1.2020 z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov. V odôvodnení súd zopakoval tvrdenia žalobkyne, že peňažné plnenie, ktoré je predmetom sporu, predstavuje pohľadávku zo zmluvy o pôžičke, ktorú so žalovanou uzavrela. Na základe ústnej dohody žalobkyňa poskytla žalovanej postupne od roku 2008 pôžičku celkovo vo výške 39.336,91 €, pričom do podania žaloby žalovaná pravidelnými mesačnými splátkami splatila len sumu 4.061 €. V žalobe uviedla, že na požiadanie žalovanej uzavrela so Slovenskou sporiteľnou, a.s. dňa 23.5.2008 zmluvu o splátkovom úvere č. 04835097716, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 820.000 Sk, z ktorej sumy žalovanej previedla na účet sumu 286.201,92 Sk (9.500,16 €). Okrem toho vložila na devízový účet žalovanej sumu 550 GBP (706,67 €) dňa 20.3.2008 a 295 GB (370,05 €) dňa 15.5.2008. Dňa 19.3.2012 uzavrela žalobkyňa zmluvu o splátkovom úvere č. 5025875121 na úver vo výške 50.000 €, v ktorej v bode 3 osobitných ustanovení je rozpísané použitie finančných prostriedkov z tohto úveru, pričom na úvery žalovanej bolo splatených 6.324,90 € a 18.840,15 € a na pohľadávku z nepovoleného prečerpania 82,98 €. Dňa 23.1.2013 bol pôvodný úver z 19.3.2012 prefinancovaný na základe zmluvy o splátkovom úvere č. 5036015311 na úver vo výške 66.000 €, z ktorého bola žalovanej vyplatená suma 1.000 € vkladom na jej účet a na žiadosť žalovanej aj jej matke A. Y. vkladom na jej účet, a to 2000 € dňa 2.3.2013 a 512 € dňa 8.2.2013, o čom svedčia potvrdenia o vkladoch, ktoré k žalobe priložila. Z uvedených úverov bola žalovanej a jej matke postupne poskytnutá aj čiastka 28.760,03 €. Strany sporu si nedohodli termín splatnosti pôžičky, žalovaná však postupne splácala dlh mesačnými splátkami do 21.9.2015, po ktorom dátume ďalej už dlh neplnila. Žalovaná celkovo žalobkyni uhradila sumu 4.061 €.

Dlh žalovanej tak predstavuje sumu 35.275,91 €. Žalobkyňa vyzvala žalovanú na splnenie dlhu výzvou zo dňa 27.7.2016, ktorá jej bola doručená dňa 29.7.2016, pričom žalovanej stanovila lehotu 10 dní na úhrady dlžnej sumy, ku ktorej doposiaľ nedošlo. V súlade s obsahom obrany žalovanej súd skúmal existenciu ústnej zmluvy o pôžičke a od uvedeného sa odvíjajúcu povinnosť vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky ako aj premlčanie nároku žalobkyne, keďže žalovaná namietala, že so žalobkyňou žiadnu zmluvu o pôžičke neuzavrela a zároveň vzniesla námietku premlčania.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 657, § 563, § 101 a § 517 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby. Uzavrel, že žalobkyňa a žalovaná uzavreli ústnu zmluvu o pôžičke, z ktorej žalovaná splatila len časť, preto si svoj nárok žalobkyňa uplatnila oprávnene. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobkyňa uvedené finančné prostriedky žalovanej reálne poskytla, a to buď bezhotovostným prevodom na účet žalovanej, o čom svedčia výpisy z účtu žalobkyne, ako aj vkladom hotovosti na účet žalovanej, čo žalobkyňa preukázala predloženými potvrdeniami o vkladoch. Žalobkyňa uvedeným spôsobom postupne poskytla žalovanej pôžičku v celkovej sume 39.336,91 €. Z výpisu účtu žalobkyne mal súd za preukázaný aj úmysel žalovanej peniaze vrátiť, nakoľko žalovaná v pravidelných mesačných splátkach dlh splácala v období od 19.6.2012 do 21.9.2015, po ktorom dátume už ďalšie úhrady nevykonala. Na predmetný dlh takto uhradila len 4.061 €. Uzavretie ústnej dohody o pôžičke potvrdil aj svedok F. Y., ktorý je bratom žalovanej a zároveň manžel žalobkyne a ktorý bol prítomný pri uskutočnení ústnej dohody.

4. Vzhľadom na námietku žalovanej súd skúmal aj možné premlčanie uplatneného nároku. Keďže žalobkyňa a žalovaná sa nedohodli na čase plnenia, vychádzajúc z § 563 OZ súd skonštatoval, že žalovaná bola povinná dlh splniť na požiadanie žalobkyne. Žalobkyňa adresovala žalovanej výzvu na úhradu dlhu zo dňa 27.7.2016, v ktorej zároveň určila lehotu 10 dní na splnenie dlhu. Výzva bola žalovanej doručená dňa 29.7.2016, pričom lehotu na plnenie uplynula dňa 8.8.2016. Splatnosť záväzku nastala dňa 30.7.2016, teda nasledujúci deň po doručení výzvy a žaloba bola na súd podaná dňa 13.9.2016, nárok žalobkyne preto nemôže byť premlčaný. O trovách konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žalobkyňi priznal nárok na úhradu všetkých účelne vynaložených trov konania.

5. Rozsudok napadla včas podaným odvolaním žalovaná, uplatňujúc odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vo veci sám rozhodol tak, že žalobu zamietne alebo vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietala, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ohľadom uzavretia zmluvy o pôžičke. Tvrdila, že pre zmluvu o pôžičke sa síce nevyžaduje osobitná forma a môže byť uzavretá ústne alebo konkludentne, avšak pri takom množstve finančných prostriedkov a pri zlých vzťahoch, ktoré strany sporu medzi sebou mali, malo byť v záujme žalobkyne uzavrieť dohodu o pôžičke písomne, aby následne pri nevrátení prostriedkov disponovala dôkazom o uzavretí takej dohody. Trvala na tom, že žalobkyňa v priebehu konania ani raz neuviedla kde, kedy a s akým obsahom bola údajná zmluva uzavretá. Tiež poukázala na to, že súd sa nevysporiadal s tým, na aký účet boli finančné prostriedky pripísané a komu tento účet patril. Tiež nevidela dôvod prečo by jej žalobkyňa posielala britské libry. Výpoveď svedka F. Y., ktorý je bratom žalovanej a manžel žalobkyne, považovala za nepravdivú a plnú rozporov, keď uviedol, že v čase od decembra 2007 do septembra 2009 sa nachádzal v Anglicku a následne tvrdil, že bol prítomný v bankách pri uzatváraní zmlúv o úvere, ktoré si brala žalobkyňa. Tvrdil, že chodieval domov, ale nepovedal kedy, tiež tvrdil, že žalobkyňa a žalovaná za ním chodievali, avšak neuviedol kedy. Mala pochybnosti o výpovednej hodnote jeho výpovede, nakoľko je totožná s výpoveďou žalobkyne. Spochybnila aj konštatovanie súdu v bode 21. odôvodnenia rozsudku, že svedok bol prítomný pri uzavretí ústnej dohody, keďže toto z jeho výpovede nevyplývalo. Zotrvávala na tom, že išlo o bratove dlhy, ktoré ona splácala tak ako celý život, keďže nepracoval a peniaze len utrúcal. Okrem toho uviedla aj ďalšie skutkové tvrdenia, ktoré však nesúvisia s meritom veci, preto sa nimi odvolací súd nezaoberal.

6. Žalobkyňa považovala rozsudok súdu prvej inštancie za zákonný a spravodlivý a žiadala, aby odvolací súd tento ako vecne správny potvrdil. Nesúhlasila s tvrdením žalovanej ohľadom neunesenia dôkazného bremena v súvislosti s uplatneným nárokom. Práve naopak, žalobkyňa v priebehu konania preukázala, že medzi ňou a žalovanou došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke v ústnej forme, na základe takto uzatvorenej zmluvy poskytla žalovanej na jej účet sumu 39.336,91 € a žalovaná začala s postupným splácaním pôžičky, pričom mesačnými splátkami v rôznej výške vrátila žalobkyňi 4.061 €, z čoho vyplýva, že nesplatená časť pôžičky predstavuje 35.275,91 €. Preukázaním uvedených skutočností žalobkyňa

uniesla dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení, preukázala existenciu pojmových znakov zmluvy o pôžičke a preto dôkazné bremeno sa presúva na žalovanú, aby preukázala svoje tvrdenia a dokázala, čo predstavovali peňažné prostriedky, ktoré jej žalobkyňa poskytla, prečo jej ich poskytla a z akého dôvodu jej potom žalovaná zasielala mesačné splátky. Uvedené skutočnosti však žalovaná v konaní pred súdom žiadnym relevantným spôsobom nevysvetlila a nepreukázala. Poprela tvrdenia žalovanej, že v čase poskytnutia pôžičky mali medzi sebou zlé vzťahy. V čase poskytnutia pôžičky mali priateľský vzťah čo bolo aj dôvodom, prečo žalobkyňa poskytla žalovanej finančné prostriedky bez uzavretia písomnej zmluvy. K zhoršeniu vzťahov došlo až v roku 2015, v dôsledku čoho žalovaná prestala poskytnutú pôžičku splácať. S tvrdením žalovanej, že žalobkyňa ani raz neuviedla, kde, kedy a s akým obsahom bola zmluva o pôžičke uzavretá sa nestotožnila. Už v samotnej žalobe je uvedené, že po požiadaní žalovanej jej žalobkyňa poskytla na viac krát finančné prostriedky ako pôžičku v jednotlivých dňoch, ktoré sú z vykonaného dokazovania a predložených listinných dôkazov zrejme a ktoré tvrdenia zopakovala aj pri výsluchu. Vo svojej výpovedi to potvrdil aj svedok F. Y.. Pokiaľ žalovaná namieta, že súd sa dostatočne nevysporiadal s tým, na aký účet boli finančné prostriedky pripísané a komu tento účet patril, poukázala na listinné dôkazy, ktoré predložila ako prílohy žaloby a to zmluvy o splátkovom úvere, potvrdenia o vkladoch hotovosti, výpisy z účtu. Žalovanej boli na účet vložené okrem iného aj britské libry, a to z dôvodu, že manžel žalobkyne vtedy pracoval vo Veľkej Británii. Z uvedeného dôvodu žalobkyňa v tom čase disponovala aj peňažnými prostriedkami v tejto mene, a v nej ich na požiadanie žalovanej vložila na jej účet. Žalobkyňa nesúhlasila s tvrdením žalovanej uvedenom v jej odvolaní o lživej výpovedi svedka F. Y.. Tento svedok v rámci svojich možností vzhľadom na odstup času popísal skutočnosti, ako sa naozaj udiali. Keďže sa vyjadroval k udalostiam spreď 12 rokov, je logické, že si nemôže pamätať úplné časové súvislosti, teda presné dni, kedy sa nachádzal na Slovensku, resp. kedy mali za ním prísť žalobkyňa so žalovanou. Svedok okrem iného uviedol, že žalovaná vedela, že peňažné prostriedky, ktoré jej žalobkyňa poskytla, boli pôžičkou pre žalovanú, keďže aj sama žalobkyňa tieto peňažné prostriedky získala pôžičkou z banky. Tiež vypovedal, že spolu so žalobkyňou a žalovanou riešili úvery v banke, ktoré si vzala žalobkyňa a z ktorých žalovaná sumu požičala žalovanej. Svedok so žalovanou boli podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností, ku ktorým bolo zriadené záložné právo na zabezpečenie úverov žalobkyne. Je zrejme, že svedok musel mať vedomosť o tom, na čo boli použité peňažné prostriedky získané z úveru, ktorý bol zabezpečený záložným právom k nehnuteľnostiam, ktoré boli aj v jeho podielovom spoluvlastníctve a ku ktorému podpisoval príslušné dokumenty ako záložná zmluva a podobne. Pokiaľ žalovaná tvrdí, že jeho výpoveď je totožná s výpoveďou žalobkyne, neznamená to v žiadnom prípade, že jej výpovedná hodnota je nízka, ako to naznačuje žalovaná. Práve naopak, táto skutočnosť len potvrdzuje to, že tvrdenia prezentované žalobkyňou a skutočnosti ňou uvedené pri jej výpovedi sú reálnym odrazom udalostí ako prebehli, čo potvrdila aj výpoveď tohto svedka.

7. Krajský súd v Košiciach, ako odvolací súd (§ 34 CSP), posúdil odvolanie žalovanej ako podané včas, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. f/, a h/ CSP), pričom dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 16.6.2022 o 10.10 hod v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, II. poschodie Krajského súdu v Košiciach, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli riadne zverejnené v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

8. Žalovaná v odvolaní použila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1,2 CSP, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že vo všeobecnosti je právnym posúdením činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť

omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý si nesprávne vyložil alebo napokon ak aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, v skutkových okolnostiach teda z právnej normy vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

9. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalovanej vymedzených v podanom odvolaní dospel k záveru, že odvolanie nie je opodstatnené a odvolacie dôvody neboli naplnené. Súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by pri rozhodovaní v merite veci vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplývajú a ani inak nevyšli za konania najavo alebo, že by bol v hodnotení dôkazov logický rozpor. Tiež nebolo zistené, že by na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Dôvody rozsudku sú podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky žalovanej v prevažnej miere boli už predmetom posúdenia súdom prvej inštancie, nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

10. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa teda stotožňuje s odôvodnením rozsudku a na zdôraznenie správnosti dodáva nasledovné:

11. Žalovaná svojimi odvolacími námietkami urobila predmetom odvolacieho prieskumu správnosť záveru súdu prvej inštancie o existencii ústnej zmluvy o pôžičke medzi stranami sporu a z toho plynúcu povinnosť žalovanej vrátiť požičané finančné prostriedky.

12. Podľa § 657 OZ zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

13. Podľa § 563 OZ ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

14. Zmluvou o pôžičke veriteľ prenecháva dlžníkovi druhovo určené veci a dlžník sa zaväzuje vrátiť veriteľovi veci rovnakého druhu. Podstatnými náležitosťami zmluvy o pôžičke sú: prenechanie vecí veriteľom dlžníkovi, povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu, vymedzenie požičiavaných vecí, dočasnosť zmluvy. Zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou na rozdiel napríklad od zmluvy o úvere podľa Obchodného zákonníka, tzn. že okrem konsenzu zmluvných strán je potrebné, aby došlo k reálnemu odovzdaniu druhovo určených vecí veriteľom dlžníkovi. Zmluva o pôžičke je asynalagmatickou zmluvou, čo je dané predovšetkým jej reálnym charakterom. Dlžníkovi vyplýva povinnosť vrátiť veci rovnakého druhu a veriteľovi vyplýva povinnosť tieto veci prevziať. Povinnosť veriteľa odovzdať predmet pôžičky a povinnosť dlžníka predmet pôžičky prevziať zo zmluvy o pôžičke neplynú, pretože zmluva vznikne až uskutočnením reálneho odovzdania a prijatia. Právna úprava nepredpisuje zmluve o pôžičke osobitnú formu, preto je možné ju uzavrieť písomne, ústne ale aj konkludentne. Pre vznik zmluvy nie je podstatné, kedy došlo k podpisu písomnej zmluvy o pôžičke, ale to, kedy došlo k dohode zmluvných strán a k reálnemu odovzdaniu vecí. Reálna povaha zmluvy má zásadný význam aj pre prax v súdnom konaní, kde sa od veriteľa, ktorý žaluje na splnenie dlhu zo zmluvy o pôžičke, vyžaduje nielen preukázanie konsenzu veriteľa a dlžníka o uzavretí zmluvy o pôžičke, ale aj preukázanie prenechania druhovo určených vecí veriteľom dlžníkovi. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo 472/2007 v spore o vrátenie požičanej peňažnej čiastky má žalobca bremeno tvrdenia, že so žalovaným dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke, že mu poskytol finančné prostriedky a že žalovaný dlh riadne a včas nezaplatil. Ak sú tieto skutočnosti preukázané, veriteľ uniesol dôkazné bremeno (Bajánková, Dulak, Fečík, Sedlačko, Števec, Tomašovič a kol. Občiansky zákonník II. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2019).

15. Z uvedeného potom vyplýva, že pre úspešné uplatnenie nároku z titulu zmluvy o pôžičke je potrebné preukázať reálne odovzdanie predmetu pôžičky, v tomto prípade peniaze, a zároveň záväzok dlžníka vrátiť predmet pôžičky. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobkyňa v konaní predložila výpis z účtu vedeného v Slovenskej sporiteľni, a.s. na meno žalobkyne, zmluvu o splátkovom úvere č. 0483509716 zo dňa 28.5.2008 na sumu 820.000 Sk, zmluvu o splátkovom úvere č. 5025875121 zo dňa 19.3.2012 na sumu 50.000 €, zmluvu o splátkovom úvere č. 5036015311 zo dňa 23.3.2013 na sumu 66.000 € a potvrdenia o vklade hotovosti. Z výpisu účtu žalobkyne (č. I. 10) je zrejmé, že dňa 28.5.2008 žalobkyňa bezhotovostným prevodom previedla na účet č. 0482410327 vedený na meno K. Y. L. XX.XXX,XX L., na účet č. 0483013315 vedený na meno K. Y. L. XX.XXX L. a na účet č. 0482410132 vedený na mená K. Y. E. F. Y. sumu XXX.XXX L.. Z výpovede svedka F. Y. na pojednávaní uskutočnenom dňa 10.7.2020 vyplynulo, že sumu 130.000 Sk zo spoločného účtu F. Y. E. K. Y. žalovaná vybrala a použila na vlastné potreby najmä úhrady svojich dlhov z iných úverov. Z osobitných ustanovení zmluvy o splátkovom úvere č. 5025875121 (na č. I. 11) vyplýva, že žalobkyňa súhlasila, aby peňažné prostriedky z úveru vo výške 6.324,90 € boli použité na vyplatenie úveru, ktorý K. Y. poskytla banka (Slovenská sporiteľňa, a.s.- pozn. odvolacieho súdu) na základe zmluvy o splátkovom úvere č. 482526653 zo dňa 12.10.2004, peňažné prostriedky vo výške 18.840,15 € boli použité na vyplatenie úveru, ktorý K. Y. poskytla banka na základe zmluvy o splátkovom úvere č. 0482753522 zo dňa 6.10.2005 a peňažné prostriedky vo výške 82,98 € boli použité na vyplatenie pohľadávky z nepovoleného prečerpania na účte K. Y. č. 484331876. Z potvrdení o vkladoch hotovosti (č. I. 24,25, 26) je zrejmé, že žalobkyňa vložila na účet žalovanej sumu 1.000 € dňa 1.2.2013 a na účet matky žalovanej A. Y. dňa 3.2.2013 sumu 2.000 € a dňa 6.2.2013 sumu 512 €. Žalobkyňa nepredložila dôkaz o vyplatení súm 550 GBP a 295 GBP, avšak prijatie týchto súm potvrdila sama žalovaná vo vyjadrení k žalobe zo dňa 14.11.2016 (č. I. 72). Z výpisu účtu žalobkyne (č. I. 27 a nasl.) je tiež zrejmé, že žalovaná v období od 18.6.2012 do 21.9.2015, v pravidelných mesačných intervaloch vkladala na účet žalobkyne finančné prostriedky v hotovosti v rôznych výškach (90 €-270 €), pričom v popise transakcie je uvedené „splátka úveru“ alebo „splátka“.

16. V poradí prvým rozsudkom súd prvej inštancie napriek tomu, že v žalobe sa domáhala žalobkyňa vrátenia žalovanej sumy titulom zmluvy o pôžičke, posúdil nárok ako bezdôvodné obohatenie a žalobu zamietol pre premlčanie nároku. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení č.k. 9Co/104/2019-233 zo dňa 31.1.2020 konštatoval nepreskúmateľnosť rozsudku, predčasné a neodôvodnené závery o nepreukázaní ústnej zmluvy o pôžičke s tým, že je potrebné vyporiadať sa so všetkými zistenými skutočnosťami a dôkazmi, ktorými žalobkyňa preukazovala existenciu zmlúv o pôžičke.

17. Súd prvej inštancie následne aj v intenciách uvedeného uznesenia posúdil nárok žalobkyne ako nárok zo zmlúv o pôžičke a s týmto posúdením sa stotožňuje aj odvolací súd po zvážení všetkých zistení a vyhodnotení dôkazov každého osobitne aj v ich vzájomnej súvislosti.

18. Odvolací súd prijal záver, že v konaní bolo nepochybne preukázané, že žalobkyňa finančné prostriedky v žalovanej výške reálne žalovanej poskytla a zároveň, že žalovaná mala úmysel poskytnuté finančné prostriedky vrátiť, a teda že strany sporu uzavreli zmluvu o pôžičke v ústnej forme. Predmetom ústnej dohody síce nebol čas plnenia, avšak v zmysle § 563 OZ je dlžník povinný plniť v prvý deň po tom, čo ho veriteľ na plnenie vyzval. Žalobkyňa žalovanú vyzvala na plnenie výzvou zo dňa 27.7.2016, napriek ktorej žalovaná dlh nespĺnila. Žalobkyňa tak má nárok na zaplatenie sumy predstavujúcej rozdiel medzi poskytnutou čiastkou pôžičky a doposiaľ vykonanými úhradami žalovanej. O existencii ústnej zmluvy o pôžičke svedčí hlavne skutočnosť, že financie z úverov, ktoré žalobkyňa vzala z finančných ústavov boli prevádzané žalovanej, dokonca so súhlasom na účel ich použitia, skutočnosť, že žalovaná pôžičku splácala do 21.9.2015, pričom neuviedla žiaden iný dôvod, prečo na účet žalobkyne tieto čiastky splácala, ba aj v popise transakcie je uvádzaná „splátka“. Aj ďalšie sumy, ktoré žalobkyňa poukazovala žalovanej (i jej matke v dvoch prípadoch) žalovaná hodnoverne nepreukázala, že malo ísť o iný účel. Taktiež spochybňovanie hodnovernosti výpovede svedka F. Y. žalovanou neobstojí bez ďalších dôkazov.

19. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a dôvody, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná nebola v odvolacom konaní úspešná, preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu priznal odvolací súd žalobkyňi.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).